

[Lorentzen.]

kreds er misfornøjelse med forslaget, men meget få ledere i bladene har dog fundet det opportunt at gå åbenlyst imod det.

Som allerede berørt er vi fra venstres side meget utilfredse med, at regeringen ikke i god tid har søgt at finde frem til varige besparelser på de ca. 100 mill. kr., som har været diskuteret. Jeg må dog erkende, at når man har den indstilling, som den højtærede finansminister har, at man kort og godt siger, at det er egentlig ikke vor hovedpine, for vi har foreslået, at hele beløbet skulle dækkes gennem et særligt bidrag, men vi har måttet bøje os, fordi der i udvalget var et politisk flertal for, at i hvert fald en del af beløbet skulle opnås ved besparelser, ligger der heri en forklaring på, at den højtærede finansminister og regeringen er kommet lidt sent i bevægelse. Det kan måske også være, at der kan rettes bebrejdelser mod andre, der ikke har vist større vilje til at komme med spareforslag. Jeg personlig mener dog, at dette i første række påhviler den høje regering, der jo har hele administrationen og dermed også magten til at kunne spille ud.

Vi må imidlertid stå fast på det standpunkt, at der skal besparelser til, og vi hilser naturligvis med tilfredshed, at den højtærede finansminister og socialdemokratiet gik med til, at det konservative folkeparti og venstre fik en tilføjelse ind i tillægsbetænkningen som et udtryk for udvalgets enstemmige opfattelse. Jeg tænker på den bestemmelse, der i tillægsbetænkningen har følgende ordlyd:

„Med hensyn til finansieringen af folkepensionen har finansministeren og udvalget tiltrådt den retningslinie, at 1 pct. af den skattepligtige indtægt opkræves som et særligt folkepensionsbidrag, og at den resterende del af merudgiften skal opnås ved besparelser.“

Vi på vor side vedkender os, at vi, inden den nævnte passus blev godkendt af den socialdemokratiske gruppe — det gælder muligvis også det radikale venstres repræsentanter i udvalget — gav udtryk for, at besparelser på nogle områder kan sidestilles med indtægtsforøgelser, nemlig hvis det kan dokumenteres, at den statsydelse, der præsteres, giver underskud, og det derfor er rimeligt, at den, der modtager ydelsen

eller tjenesten, kommer til at betale en forhøjet afgift. Ligeledes må vi erkende, at der kan være områder, hvor statens udgifter er steget uforholdsmæssigt meget, medens de øvrige deltageres udgifter ikke er steget tilsvarende, fordi staten reelt har påtaget sig at bære hele stigningen. Men selvom vi godkender denne fortolkning, må vi dog hævde, at „besparelser“ som hovedregel må forstås som udgiftsreduktion og ikke som indtægtsforøgelse.

Venstre har på sin side erkendt, at det ikke ville være rimeligt at sige til regeringen: til de besparelser eller indtægtsforøgelser, I ønsker at gennemføre, kræves tilslutning fra alle de fire partier, som har været med til at godkende det forslag, der foreligger her i dag. Det synes vi ikke man kan kræve. Vi synes kun, man kan kræve, at regeringen kan skaffe politisk dækning i det høje ting for de besparelser, den ønsker at foreslå, selvom så det ene eller det andet parti ikke mener at kunne tiltræde disse besparelser.

Da venstre første gang i udvalget fremsatte denne bemærkning, fandt man et par dage efter i et eller flere blade en analyse af, hvad det betød, og det blev udlagt i retning af, at venstre holdt en bagdør åben for at kunne gå med til en nedskæring af militærudgifterne. Det var mig, der fremsatte den pågældende udtalelse, og jeg er vel derfor også den nærmeste til med en vis autoritet at kunne sige, at noget sådant lå der slet ikke i mine ord. Dermed vil jeg naturligvis ikke sige, at venstre ikke vil være med til at drøfte forsvarlige besparelser også indenfor forsvarsvæsenet. Venstre har jo også i sit forslag til besparelser peget på, at medhjælpssummerne til løst ansat personale, såvel i forsvaret som i den civile administration, er svulmet stærkt op i de senere år, og at det med henblik på en besparelse antagelig vil være nødvendigt hurtigst muligt at gå til en drøftelse af dette forhold.

Personlig nærer jeg ingen tvivl om, at hvis viljen til besparelser er tilstede hos administrationen i alle dens led, fra den øverste til den yngste, er der rige muligheder for besparelser; men det må tillige have til forudsætning, at viljen til sparsommelighed trænger igennem hos hele befolkningen, og at de mange overskrifter, særlig i hovedstadsbladene, om, at man